

خانواده عامل پیشرفت و عقب ماندگی فرزندان

خانواده به عنوان اصلی ترین عنصر یک جامعه که نقش موثری در تربیت فرزندان دارد، می تواند هم مانعی برای پیشرفت و هم عامل عقب ماندگی آنها به حساب آید.

خانواده به عنوان اصلی ترین عنصر یک جامعه که نقش موثری در تربیت فرزندان دارد، می تواند هم مانعی برای پیشرفت و هم عا، عقب ماندگ، آنها به حساب آید.

مجمع جهانی سازمان ملل در سال 1993 قطعنامه ای را به تصویب رساند که به موجب آن 15 ماه مه (25 اردیبهشت) را روز جهانی خانواده اعلام کرد.

روز جهانی خانواده هر سال با هدف تقویت و اهمیت بخشی به خانواده به عنوان اصلی ترین رکن جامعه در کشورهای مختلف گرامی داشته می شود.

دبیرکل سازمان ملل متحد امروز در پیامی به همین مناسبت بر به رسمیت شناخته شدن کمک های خانواده به منظور پیشبرد ماموریت سازمان ملل تاکید کرد .

به گفته بان کی مون، خانواده های قدرتمند با عملکرد خوب با هر شکلی که باشند، می توانند به کاهش فقر، بهبود رفاه مادران، ترویج برابری جنسیتی و ارتقاء حقوق بشر کمک کنند.

وی در این پیام می افزاید: اجازه دهید در این روز برای تقویت این واحدهای کوچک اما حیاتی که در هر جامعه ای یافت می شوند، تلاش کنیم تا بتوانیم به عنوان یک خانواده بشری به سوی پیشرفت بزرگ تر، پیش برویم.

**** خانواده نهادی مهم در جامعه**

خانواده از نهادهای مهم و اساسی جامعه است که به عنوان نهادی اجتماعی عمده ترین نقش را در تربیت کودک ایفا می کند.

این نهاد نخستین آموزشگاه است که کودک در آن لبخند، قهر، آشتی، خوش خلقی، تعامل، وظیفه شناسی و مسئولیت و اخلاق را می آموزد.

خانواده نقش مهمی را در شخصیت سازی کودک عهده دار است و شخصیت هر فرد به منزله همان عادت ها و یادگیری های مجموعه ای است که با آنها در ارتباط می باشد.

بسیاری از همت های بلند، ارزش های عالی، خلق و خوی نیکو، آزادگی ها ، انزوا طلبی ها از دامن والدین نشات می گیرد .

طبق مطالعات صورت گرفته در خانواده هایی که پدر و مادر قادر به کنترل رفتارشان نیستند، فرزندان عجول و در نتیجه کم دقت تربیت می شود.

تحقیقات نشان می دهد برخی افراد با وجودی که از ضریب هوشی بالا برخوردارند و در رفتار اجتماعی خوب جلوه می کنند اما علاقه چندانی به درس خواندن ندارند، در چنین مواردی نیز باید به خانواده مراجعه کرد.

طبق بررسی های صورت گرفته، تربیت دینی توسط خانواده ها نقش اساسی در سلامت روان و سازگاری اجتماعی دارد و مذهب

می تواند خویشتنداری را به عنوان عنصر اساسی در تربیت افزایش دهد از این رو خانواده قادر است به عنوان اصلی ترین عنصر تربیت دینی تلقی شود.

فرزندان از بدو تولد در خانواده رشد کرده و خوب و بد را در آن محیط درک می کنند از این رو والدین باید در خانه محیط مناسبی را برای جذب فرزندان به آموزه های دینی فراهم آورند.

درک و فهم کودک نسبت به مسائل مذهبی محدود است و به همین علت او دائماً در زمینه های گوناگون به سوال می پردازد تا دامنه آگاهی های خود را گسترده کند، در این میان آنچه اهمیت دارد پاسخ به این سوالات است که باید صحیح و قانع کننده باشد.

والدین و مربیان باید اعتقاد به خدا، مذهب و تعالیم آن را به گونه ای در کودک ایجاد کنند که روح مذهب در آنان به صورتی صحیح تقویت شود.

**** فرزندان امانات الهی و ودیعه ای آسمانی**

فرزندان اماناتی الهی هستند که به والدین سپرده می شود ، قلب پاک آنها آینه شفافی است که از هرگونه نقش و نگار عاری است و قابلیت پذیرفتن هر نقشی را دارد.

بنابر این اگر آنها را مطابق اصول پرورشی و با قوانین صحیح تربیتی به عادت های نیکو تمرین دهیم همان گونه خو می گیرند.

پدر و مادر اولین افرادی هستند که کودک از آنها منشاء می گیرد آنها عالی ترین نقش را در زمینه پرورش و رشد شخصیت او ایفا می کنند.

**** فرزند سالم و با نشاط آرزوی همه**

یک کارشناس خانواده در گفت وگو با خبرنگار اجتماعی ایرنا با بیان اینکه داشتن فرزند سالم و با نشاط آرزوی هر خانواده است،گفت: برخورداری از خانواده ای منسجم و وجود والدین با روحیه شاد، تضمین کننده آینده فرزندان آنهاست.

حسین علیزاده (کوزه کنان) پدیده هایی چون بزهکاری، دختران فراری، فرار از مدرسه را ناشی از ناهنجاری هایی دانست که در محیط خانواده وجود دارد.

به گفته وی ، یکی از عوامل موثر در بروز این ناهنجاری ها ، کاهش تدریجی ارتباطات با فرزندان است که ناشی از بعضی رفتارهایی است که منشا آن پرخاشگری می باشد و همین برخورد به فاصله روزافزون میان والدین و فرزندان منجر می شود.

این کارشناس خانواده اظهار داشت : درک احساسات فرزندان از مهمترین اصولی است که در ارتباط با فرزندان باید رعایت شود، پدر و مادر باید به اندازه ای روابط خود را با فرزندان عمیق کنند که آنها دچار خلاء عاطفی در زندگی نشوند.

علیزاده ادامه داد: یکی از موارد مورد تاکید روانشناسان تربیتی در بحث خانواده، شاد زیستن است که می توان با آن در شاد کردن روحیه فرزندان نقشی موثر داشت.

وی تصریح کرد: زمانی که انسان شاد می شود با ترشح برخی هورمون ها، جریان خون در بدنش افزایش یافته و به تبع آن اثر این شادی در چهره و سایر اعضای بدن دیده می شود.

علیزاده پرخاشگری را از جمله صفاتی دانست که می تواند در شخصیت انسان اثرات سوء گذارد.

وی ترس، تبعیض، تحمیل، تحقیر و توهین را از جمله عوامل منفی تاثیر گذار معرفی و اضافه کرد: فرد مومن هرگز از گذشته

اندوهناک و از آینده شاد نمی شود، از آنجا که خداوند همواره همراه اوست، حسرت و تاسف نسبت به گذشته مفهومی ندارد.

این کارشناس مهارت های زندگی اظهار داشت : تبعیض در درون خانواده میان فرزندان و دیگر اعضای خانواده می تواند به افزایش پرخاشگری منجر شود.

علیزاده با بیان اینکه تحقیر و مقایسه فرزندان با دیگران سبب تحقیر شخصیت آنها می شود، افزود: این رفتار اعتماد به نفس آنها را می گیرد، سبب انجام برخی گناهان و بروز برخی بیماری ها از جمله افسردگی می شود.